

VANHOJA

KOULU-
LAULUJA

VANHOJEN KOULULAULUJEN LUETTELO

1. SYNNYINMAAN LAULU
2. ARVON MEKIN ANSAITSEMME
3. SUOMEN SALOSSA
4. OI, MUISTATKO VIELÄ SEN VIRREN
5. MATKAMIEHEN VIRSI
6. KELLOT KAIKUU
7. PYHÄAAMUN RAUHA
8. KEN ON LUONUT SINITAIVAAN
9. ON JEEBUS NIMI IHANIN
10. LIIDELLYT OON LEIVON LAILLA
11. KOTOMAAMME
12. SUOJELUSENKELI
13. KANTELEENI
14. TAIVAS ON SININEN JA VALKOINEN
15. ORVON HUOKAUS
16. KULTAANSA IKÄVÖIVÄ
17. TUONNE TAAKSE METSÄMAAN
18. ILTA
19. POHJANTÄHDEN ALLA
20. KYSYMYKSIÄ
21. REVONTULTEN LEIKKI
22. KOTINI
23. LAPSUUDEN TOVERILLE
24. ORAVAN PESÄ
25. VARPUNEN
26. JOUTSEN
27. KOTIMAANI OMPI SUOMI
28. VARJELE, VAKAINEN LUOJA
29. PAIMENPOIKA
30. PAIMENLAULU
31. PAIMENEN SYYSLAULU
32. TUULI HILJAA HENKÄILLEE
33. MERIMIESLAULU
34. KESÄPÄIVÄ KANGASALLA
35. KANSALAISLAULU
36. METSÄMIEHEN LAULU
37. NÄLKÄMAANLAULU
38. SAVOLAISEN LAULU
39. JO KARJALAN KUNNAILLA
40. KARJALAISTEN LAULU

41. HÄMÄLÄISTEN LAULU
42. KANSALAISMARSSI
43. SINUN MAASI
44. OI, KALLIS SUOMENMAA
45. KAIKUKOHON LAULU MAAMME
46. KARJALAN JÄÄKÄRIEN MARSSI
47. JÄÄKÄRIN LAULU
48. SUKSIMIEHEN LAULU
49. YSTÄVÄN LAULU

HARTAASTI

SYNNYINMAAN LAULU

C. HANSEN

1. On mais - ta kai - kis - ta sit - ten - kin tää syn - nyin -

maa kaikkein rak - ka - hin. Vie min - ne tie - si, sen

tut - tu lie - si on läm - pöi - - sin.

2. Voi kuin on kauniit järvet sen
ja kosket kuohuissa pauhaten.
sen pilven väikky
ja lähteen läikky
ja taivas sen!

3. Ja vaarat korkeat, kuusikot,
ja koivumetsät ja kalliot,
sen pohjanpalot,
sen tähtein valot
ja kuutamot!

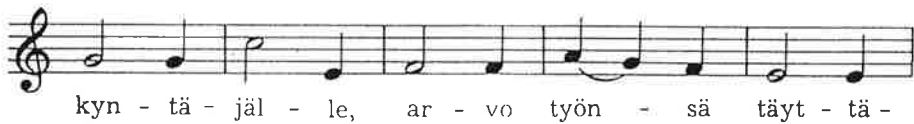
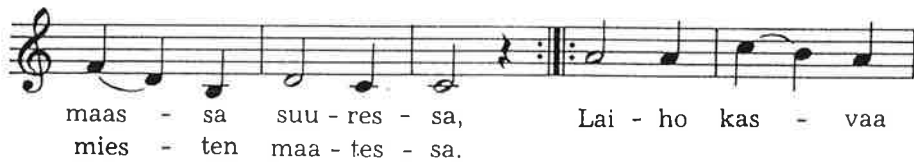
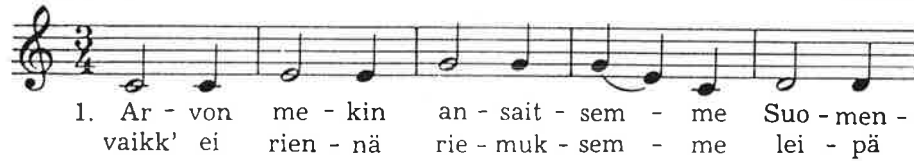
4. Ma lemmin kieltä ja kansaa sen,
ja heikot voimani uhraten
teen työtä siellä
ma intomiellä
ja riemuiten.

Mukaillut M. K.

ARVON MEKIN ANSAITSEMME

REIPPAASTI

SUOMI

2. Suomen poika pellollansa
työtä tehdä jaksapi.
Korvet kylmät voimallansa
perkailee hän pelloksi.
;: Rauhass' on hän riemullinen,
mies sodassa miehuullinen.
Lal la la la la la - - - ;:
3. Suomen tytön poskipäihin
veri vaatii kukkaset,
hall' ei pysty harmaa näihin,
näit' ei pane pakkaset.
;: Luonnossa on lempeyttä,
sydämessä siveyttä.
Lal la la la la la - - - ;:
4. Opin tiellä oppineita
Suomessa on suuria.
Väinämöisen kanteleita
täällä tehdään uusia.
;: Valistus on viritetty,
järki hyvä herätetty.
Lal la la la la la - - - ;:

Jaakko Juteini

Suomen salossa.

Hilpeästi.

I. Enlund.

1. Hon-kain kes- kel - lä mök - ki - ni sei-soo
 Hon-kain vä - lil - lä siin - tä - vä sel - kä

Suome-ni so-re-as-sa sa - los-sa.
 vilk-kuvi koit - te-hen va - los - - - sa.

Hoi laa - ri - laa - ri - laa! Hoi laa - ri - laa - ri -
 laa! Kai-kuu mun su-loi-nen Suo-me - ni maa!

2. Kaukana korvessa kähkönen kukkuu,
 Sulhonsa suloutta ylistää.
 Paimenten soitanto laitumen tiellä
 Ääntänsä korviini vilistää.
 :; Hoi laari-laari-laa j. n. e. :;

3. Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
 Honkain humina ja luonto muu;
 Itse en sydäntä hillitä taida,
 Riemusta soikohon raikas suu:
 :; Hoi laari-laari-laa j. n. e. :;

Yrjö Koskinen.

Oi, muistatko vielä sen virren?

4

Oskar Merikanto.

1. Oi, muis - tat - ko vie - lä sen vir - ren, jo - ta

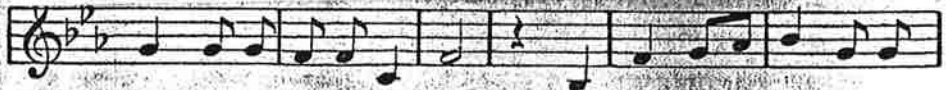
lap - se - na lau - let - tiin, kun yö li - ki

ik - kunan liik - kui, se vir - si se viih - dyt - ti

niin. Se an - toi rin - ta - han rau - haa, se

us - ko - a u - ne - hen loi. Jos muis - tat vie - lä sen

vir - ren, nyt lau - la, lau - la se oil

2. Oi, muistatko vielä sen virren,
jota äitini lauleli,
kun pienoista helmahan unten
hän hellästi tuuditteli.
Se rauhan enkelit tajvaan
luo lapsosen vuotehen toi.
Oi, muistanhan vielä sen virren,
mut laulaa, laulaa en voi

3. Oi, muistatko vielä sen virren,
vaikka sointu sen himmeni,
kun eksyin syntien teille,
se vienosti väreili.
Se katkoi kahlehet valheen,
se rintahan taistelun toi.
Niin, muistanhan vielä sen virren,
vaan laulaa, laulaa en voi.

4. Oi, vielä mä kerran sen virren
sun kanssasi laulelen,
kun siivin puhtahin tullen
saan luoksesi taivaaseen.
Saan uuden, kirkkahan hengen,
min Luojani lahjaksi soi.
Ja silloin, silloin sen virren
taas laulan, laulan mä, oi!

Matkamiehen virsi.

Andante sostenuto.

Ilmari Hannikainen.

1. Niin - kuin muut - to - lin - tu - sen tie ko - to - a

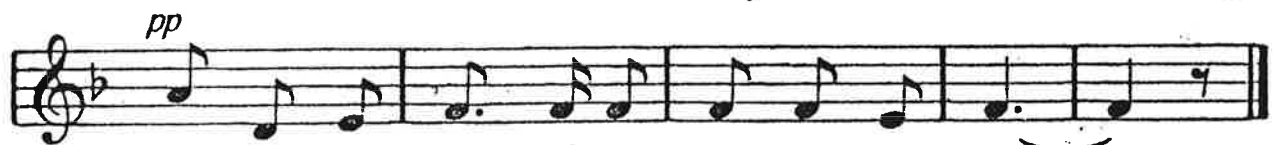
kau - as mat - ka vie. Jää tur - vak - si, Her - ra - ni,

rak - kai - den luo, hal - tu - hus kaik - ke - ni us - ko - a

saan. Käy kans - sa - ni, mul - le sä siu - ria - us suo,

aut - ta - os mää - rä - ni saa - vut - ta - - maan!

2. Niinkuin muuttolintusen tie
taivasta kohti kulku vie.
Kuin unelma kiitävi elämä pois
kirkkausrantahan kodista maan.
Suo, että mun sieluni valmisna ois,
auttaos onneni saavuttamaan!

Hilja Hahti.

Kellot kaikuu.

C. Gross; sov. O. P.

1. Kel - - lot kai - - kuu, kel - lot temp - pe -

lin. Nyt on Her - ran py - hä - päi - vä,

päi - vä. pa - ra - hin. Nyt on Her - ran

py - hä - päi - vä, päi - vä pa - ra - hin.

2. Kuule ääntä
kirkon kellojen.
Riennä, hartain mielin riennä
Herran huoneeseen.

4. Isä, äiti
lapset muassaan
kaikki Herran pyhää sanaa
rientää kuulemaan

3. Sinne astuu
vanhus harmaapä,
sieltä etsii nuorukainen
hengen elämää.

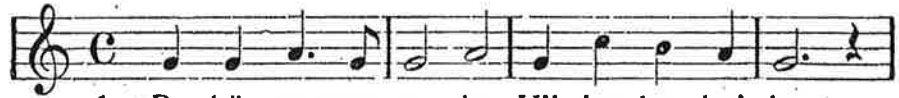
5. Kellot kaikuu,
kellot temppelin.
Nyt on Herran pyhäpäivä
päivä parahin.

Immi He

Pyhäaamun rauha.

Adagio.

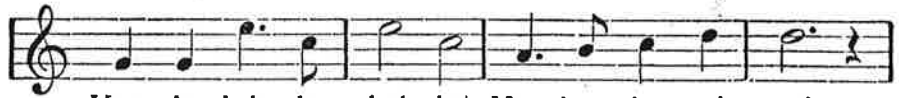
P. J. Hannikainen.

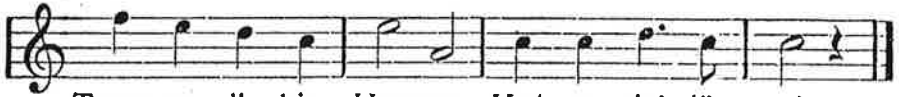
1. Py - hä - aa - mun rau - ha Hil - jaa huo - kui - lee,

Hä - ly mai - nen viih - tyy, Tais - to rau - ke - nee.

Kuu - le, juh - la - kel - lot Kau - kaa ku - mi - noi,

Temp - pe - li - hin Her - ran Kut - su siel - lä soi.

2. Ylistetty olkoon
Herran rakkaus,
Josta ihmisille
Tulvaa siunaus!
Kuolon kahle kietoo
Maata syntistä,
Herran sanast' uhkuu
Ilo, elämä.

4. Herra, juhلاميeli
Sydämiimme luo,
Viihdytys ja rauha
Sieluillemme suol
Anna mulle voimaa
Korkeudestas,
Että uskollinen
Oisin palveljas!

3. Synnit poies pestään,
Anteeks annetaan,
Herran armo loistaa
Maahan surkeaan.
Vaeltajat hoivaa
Saavat vaivoilleen,
Väsämyksellensä
Levon rauhaisen.

5. Pyhäaamu kirkas!
Suuntaa mieleni
Rauhaan, joka aina
lät' kestävi,
Siihen kiitoslauluun,
Taivaassa mi soi,
Missä oma kansas
Levon saada voi.

Herman Råbergh. (Suom. P. J. Hannikainen.)

KEN ON LUONUT SINITAIVAAN

8

MIKAEL NYBERG

1. Ken on luo - nut si - ni - tai - vaan, vi - her - jäi - sen

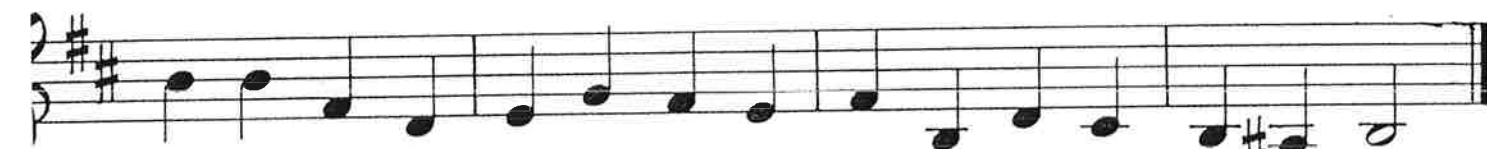
met - sän ken? Ken on suo - nut kau - ne - u - den

kuk - ka - sil - le niit - ty - jen? Ju - ma - la on

kaik - ki luo - nut, Ju - ma - la on kaik - ki suo - nut.

i - loks' ih - mi - sil - le tuo - nut niinkuin i - sä lap - sel - leen.

2. Hän on taivaan vahvuudelle
pannut päivän paistamaan,
kuuhut hänen käskystänsä
luopi yöhön loistettaan.
Tähdet korkeudestansa
kunniaksi Jumalansa
levittävät valoansa
tänne maahan matalaan.

3. Kaikki, mitä maailmassa
kaunist' on ja ihanaa,
ompi Luojan rakkauden
ihmisille antamaa.
Lapsukainen, kiitä, kiitä
taivaallista isää siitä!
Laulus toisten lauluun liitä
ylistämää Jumalaa!

ON JEEBUS NIMI IHANIN

LEMPEÄSTI

W. A. MOZARTIN MUKAAN SAMUEL WEBBE
SOV. E.E.

1. On Jee - sus ni - mi i - - ha - nin sie -
lul - le us - ko - van. Se lie - vi - tyst' tuo
tus - ki - hin, luo rau - han run - saim - man.

Se rohkaiseepi sortuneen
ja tyyntää taistelun;
se kyllyyden tuo puutteeseen
ja ilon suruhun.

3. Oi, nimi kallis, kilpeni,
linnani, kallioni;
vaikk' kaikki multa vietäiski,
se mulle kylliks' on!

4. Mun Vapahtajan', ystävän',
kuninkaan', Jumalain,
sinua riemuin ylistän
mä kiitoslaulullain.

Ira D. Sankey
Suomennos

Liidellyt on leivon lailla.

Hitaanlaisesti.

Heikki Klemetti.

1. Lii - del - lyt oon lei - von lail - la, lei-von lail - la

lau - lel - lut; ker - ran lau - lan i - ki - mail - la,

syö - mein sen on kuis - kais - sut, ker - ran lau - lan

i - - ki - mail - la, syö - mein sen on kuis - kais - sut.

2. Sokaiskoot mua kyneleeni,
kun vain siip' on sielullain,
kyllä, kyllä nuoruuteni
kevätmäihin löydän ain',
kyllä, kyllä nuoruuteni
kevätmäihin löydän ain'.

Kotomaamme.

Suomen kansan sävelmä.

1. Tääl - lä Poh - jan - - täh - - den al - - la on nyt

ko - - to - maam - - me; mut - - ta täh - - tein

tuol - la puo - len toi - - - sen ko - don saam - - me.

2. Täällä on kuin kukkasella
aika lyhyt meillä,
siellä ilo loppumaton
niinkuin enkeleillä.

3. Täällä sydän huokailee
ja itku silmän täyttää,
siellä sydän iloitsevi,
silmiä riemun näyttää.

4. Sinne toivon siivillä
jo sydän pieni lennä!
Siellä kun on kotomaani,
sinne tahdon mennä.

Johan Fredrik Granlund.

SUOJELUSENKELI

P. J. HANNIKAINEN

1. Maan kor - ves - sa kul - ke - vi lap - so - sen _ tie,
 hänt' i - ha - na en - ke - li ko - ti - hin _ vie.
 Niin _ pit - kä on mat - ka, ei ko - ti - a _ näy,
 vaan i - ha - na en - ke - li _ vie - res - sä käy.
 vaan i - ha - na en - ke - li vie - res - sä käy.

2. On pimeä korpi ja kivinen tie
 ja usein se käytävä liukaskin lie.
 Oi, pianhan lapsonen langeta vois,
 :; jos käsi ei enkelin kädessä ois. :;

Immi Hellén

KANTELEENI

KREETA HAAPASALO
 SOV. E. E.

1. Mun kan - te - lee - ni kau - niim - min tai - vaas - sa ker - ran
 soi, siell' uu - sin ää - nin su - loi - sin mun
 suu - ni lau - laa voi, voi.

2. Oi halleluja rakkaalle
 mun Jeesukselleni!
 Ah, autuas on päivä se,
 kun pääsen luoksesi!

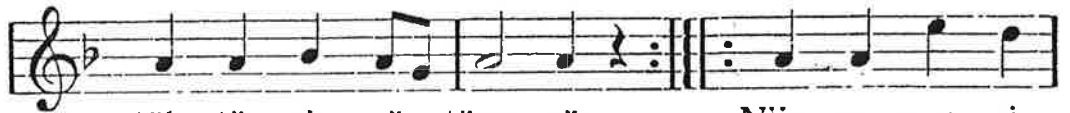
K. J. Nordlund

Taivas on sininen.

Suomal. kansanl.

1. Tai-vas on si-ni-nen ja val - koi - nen Ja
2. En-kä mä muil - - len il - moi - ta Mun

- täh - tö - si - ä täyn-nä; Niin on nuo - ri
sy-dän-su - ru - ja - ni; Synk-kä met-sä,

- sy - dä - me - ni A - ja - tuk-si - a täynnä.
kir - kas taivas, Ne tuntee mun huo-li - a - ni.

Orvon huokaus.

Suomen kansan sävelmä.

1. Tääl' yk - si - - nä - ni lau - - le - len, kun li - ta

- tul - lut on; nyt päi - vän työt jo lop - pu -

- nee, ja pää - - - sen le - - po - hon, - hon.

2. Mä olen niinkuin lintunen,
joka metsässä visertää;
ei ole mulla turvaa
eik' yhtään ystävää.

3. Lennä, lennä, lintuseni,
lennä ylös pilvihin!
Vie hartaat huokaukseni
Luojaan luokse taivaihin!

Suomalainen kansanruno.

Kultaansa ikävöivä.

16.

Suomen kansan sävelmä.

1. Tuoll' on mun kul - ta - ni, ain' y - hä tuol - la, ku - nin - ka - han

kul - - tai - sen kar - - ta - non puol - la. Voi mi - nun lin - - tu - ni,

voi mi - nun kul - ta - ni, kun et tu - le jo, kun et tu - le jo!

2. Linnut ne laulavat soriolla suulla,
soriampi kultani ääni on kuulla.
Voi minun lintuni, voi minun kultani,
kun et tule jo, kun et tule jo!
3. Syys tulee etehen ja kesäpäivä rientää,
vaan minun kultani ei tule sentään.
Voi minun lintuni, voi minun kultani,
kun et tule jo, kun et tule jo!
4. Tule, tule, kultani, tule kotipuoleen,
taikka jo menehdynkin ikävään ja huoleen.
Voi minun lintuni, voi minun kultani,
kun et tule jo, kun et tule jo!

Suomalainen kansanruno.

Tuonne taakse metsämaan.

Suomal. kansanl.

17

1. Tuon - ne taak - se met - sä - maan
siell' on mie - li ai - ni - aan,

sy - dä - me - ni ha - laa, siel - lä met - sä
sin - ne toivon sa - laa,

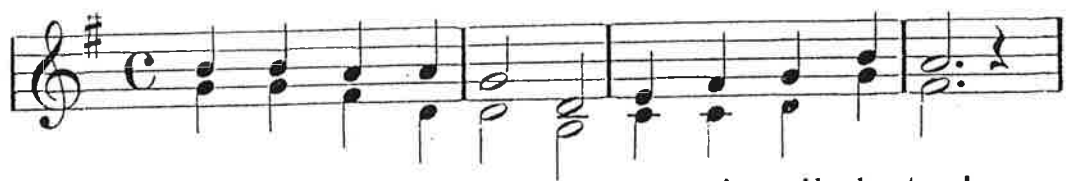
mö - kis - sä on kau - nis kul - ta - se - ni.

2. Vaikka polku pitkä on
kivinen ja kaita.
Korpi kolkko, valoton,
ei se mitään haita.
∴ Kullan muoto muistossa
on tiekin hauska aivan. ∴

Ilta.

Vienosti.

C. H. Rink.

- 1. Jou-du, il - ta kau-nis, tyy-ni meil - le tuol
- 2. A - set - te - le aal - lot lam-min läik-ky-vän,

Lop-pu päi-vän töil - le, le-po, rau-ha suol
ett' taas ku-vas-tai - si saa-ren vi-her-jän.

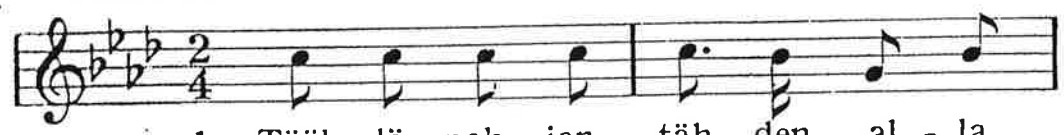
3. Lampi läikkyväinen
mielein myöskin on,
päivän hälinässä
raukka rauhaton.

4. Vaan kun joudut ilta,
häly viihtyvi,
näen ainoasti
kuvan kultani.

Pohjantähden alla.

Hitaasti.

Suomal. kansansäv.

1. Tääl - lä poh - jan - täh - den al - la

on nyt ko - to-maamme; Mut - ta täh - tein

tuol - la puo - len toi - sen ko - don saamme.

2. Täällä on, kuin kukkasella, aika lyhyt meillä;
Siellä ilo loppumaton, niinkuin enkeleillä. ;:

3. Täällä sydän huokailee ja itku silmän täyttää;
Siellä sydän iloitsee ja silmä riemun näyttää. ;:

4. Sinne toivon siivillä jo sydän pieni lennä!
Siellä kun on kotomaani, sinne tahdon mennä. ;:

Kysymyksiä.

20

Hitaanlaisesti.

A. E. Hagfors.

1. Min - ne käy tuu - len il - mas - sa

tie? Min - ne käy tuu - len il - mas - sa

tie? Min - nek - kä myrs - ky, me - ri - en

aal - - lot vii - mein - kin vie?

2. ∴ Missä on pilven hautausmaa? ∴
Sanoppa, missä taivahan tähti levätä saa?

3. ∴ Ihminen minne, minnekkä hän? ∴
Minnekkä rientää ihmisen henki, tiedätkö sen?

Revontulten leikki.

Suomal. kansansäv.

1. Ne lei - mu - aa, ne loi - mu - aa, Ne

roi - hu - aa ja lyö, Ne pais - ta - vat kuin

pat - sa - hat Ja välk - ky - vät kuin vyö!

2. Ne liitävät, ne lentävät,
Ne laukkaa, lähättää,
Ne korskuvat kuin konkarit,
Joit' urhot kiidättää;

3. Ne liehuvat, ne riehuvat,
Ne soutelee ja soi,
Ne heijailee kuin enkelit
Tai aallot ailakoi.

4. Ne hiipivät, ne kiipivät,
Ne kisaellen käy,
Ne sukeltavat pilvihin,
Niin ettei niitä näy . . .

5. Ne tummuvat, ne sammuvat,
Ne repevät kuin jää —
Ne kirkastuvat kilvan taas
Ja yöhön rynnistää!

Ilmari Calamnius-Kianto.

Tyynesti.

Kotini.

Suomal. kansansäv.

1. Tie-dän pai-kan ar-ma-han, Rauhalli-sen, i - ha-nan,

Joss' on o - lo on-ne-kas, E - lo tyy-ni, suoja-kas.

2. Sepä kotikulta on,
Koti kallis, verraton.
:: Eipä paikkaa olekkaan
Kodin vertaa ollenkaan. ::

3. Siell' on isä rakkahin,
Siellä äiti armahin,
:: Siellä siskot, veikkoset
Riemurinnat, iloiset. ::

4. Suojaa, Herra, kotini,
Anna sille armosi,
:: Anna olla enkelein
Vartijana kodillein! ::

5. Kun ma kerran suureks'
saan,
Joudun maailman pauhinaan
:: Silloin aina etsin sun,
Rauhan majan kaivatun. ::

Lapsuuden toverille.

Suomen kansan sävelmä.

2

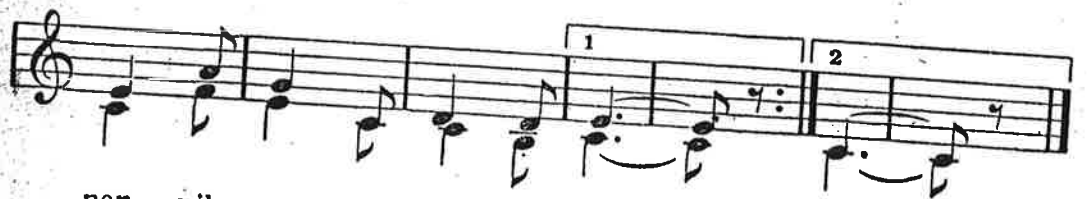

1. Sä kas - voit, nei - to kau - noi - nen, i - sä - - si

ma - jas - sa

kuin kuk - ka kau - nis, su - loi -

nen vih-reel - - lä nur - mel - la,

- la.

2. Lapsuutes ajan hellimmän
sä leikit kanssani
ja olit paras ystävän'
ja ainoo iloni.

3. Maailma sitten vieroitti
pois meidät toisistaan,
vaan sua, armas, iäti
mä muistan ainiaan.

ORAVAN PESÄ

KEINUEN

P. J. HANNIKAINEN

1. Kas kuu - sen lat - vas - sa ok - si - en al - la

on pe - sä pie - noi - nen o - ra - val - la,

sen poi - ka - set sii - nä ne leik - ki - ä lyö

ja pik - ku ham - pa - hin sie - men - tä syö. —

2. On siinä vihreä vilpoinen katto,
ja naavoista lämpöinen lattiamatto,
ja pikkuruikkuiset ikkunat,
ja vuoteena sammalet vihannat.
3. Kun talven tuulet ne metsässä laukkaa
ja lumet lentää ja pakkanen paukkaa,
niin oravan pesässä pienoinen pää,
se ikkunan reiästä pilkistää.
4. Ja kuusonen tuutivi tullessa ehtoon
siell' oravan poikaset tuttuun kehtoon.
Ja elämä heillä on herttaisaa,
kun kuusen latvassa keinua saa.

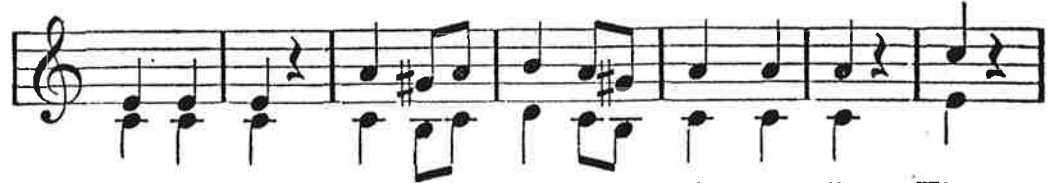
Varpunen.

Ei aivan hitaasti.

Mikael Nyberg.

1. Tiu, tiu, tuu - li käy; kylm' on ok-san

o - lal - la, sie - men - tä ei missään näy. Tiu,

tiu, tiu, tiu, tiuk-kuur var-pu ok - sal - la.

2. Tiu, tiu, tuiskuaa
joka kerran peittäen;
hangen alt' ei mitään saa:
tiu, tiu, tiu, tiu,
n lkä nyt on varpusen.

3. Tiu, tiu, tyttönen,
varpuselle siemen tuo:
köyhä ompi varpunen,
tiu, tiu, tiu, tiu,
kunnes Luoja kevään suo.

4. Tiu, tiu, silloin on
varpusella varoja:
luonnonlaar' on pohjaton.
Tiu, tiu, tiu, tiu,
joudu kevät kukkaisa!

5. Tiu, tiu, tyttönen.
joutuisasti siemen tuo!
Viel' on talvipakkanen.
Tiu, tiu, tiu, tiu,
milloin Luoja kevään suo?

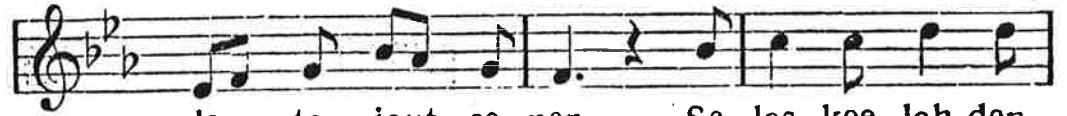
Irene Mendelin.

Joutsen.

A. Ehrström.

1. Halk' il - lan rus - kon, au - ermaan Käy

len - to jout - se - nen, Se las - kee lah - den

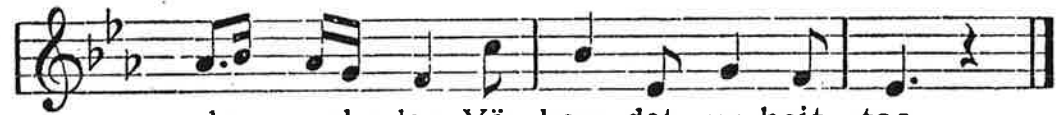
ho - pe - aan Ja sou - taa lau - lel -

len. 2. Se lau - loi: »Au - vo - tai - vai - nen On

ar - mas Suo - men - maa, Sen päi - vä men - nä

le - vol - len Yö - kau - det un - hoit - taa.

3. Ja varjon siellä runsahan
Luo koivut tuuheat,
On kultaa peili lahdelman
Ja aallot vilppahat.

4. Sen onni onpi kallehin,
Ken siellä rakastaa;
Sielt' usko onpi syntyisin,
Se sinne kaihoaa.»

5. Niin kaikui laulu kiitäen
Yi' aaltoin siintävään,
Ja joutsen armaan rinnallen
Nyt sousti, lauloi näin:

6. »Vaikk' on sun elos unelma
Niin lyhyt, riittää se,
Sä lemmit Suomen lahdelta.
Sä lauloit Suomelle.»

J. L. Runeberg. (Suom. Yrjö Veijola.)

KOTIMAANI OMPI SUOMI

2
SUO

Ko - ti - maa - ni om - pi Suo - mi, Suomi ar - mas synnyinmaa

Siel - lä val - ko - lat - va tuo - mi a - hon lai - taa reu - nus - taa.

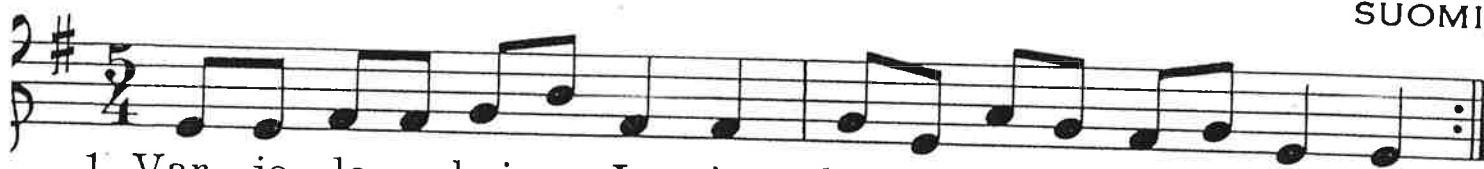
Siel - lä val - ko - lat - va tuo - mi a - hon lai - taa reu - nus - taa.

2. Siellä ensi kerran kuulin
lintuin laulun lehdossa.
∴ Siellä äiti hymyhuulin
tuuditti mua kehdoma. ∴∴

3. Siellä myöskin ensi kerran
lempi syttyi sydämiin.
∴ Liekö ollut tahto Herran,
kun se päättyi kyyneliin. ∴∴

VARJELE, VAKAINEN LUOJA

28
SUOMI

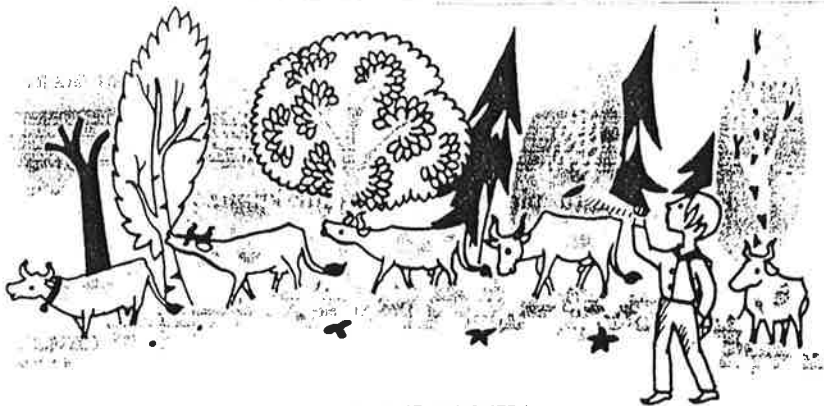
1. Var - je - le, va - kai - nen Luo - ja, kaitse, kau - noi - nen Ju - ma - la.
O - le puolla poi - ki - e - si, ai - na las - te - si a - pu - na.

Ai - na yö - lis - nä tu - ke - na, päi - väl - lis - nä var - ti - a - na!

2. Aita rautainen rakenna,
kivilinna liitättele
ympäri minun eloni,
kahen puolen kansoani,
∴ asukseni, ainokseni,
tuekseni, turvakseni! ∴∴

3. Anna Luoja, suo Jumala,
anna onni ollaksemme,
hyvin ain eleäksemme,
kunnialla kuollaksemme
∴ suloisessa Suomenmaassa
kaunihissa Karjalassa. ∴∴

PAIMENPOIKA

Hartaasti

MIKAEL NYBERG

Jäi toi-set aa- mul-la nuk-kumaan, kun o - tin kont-ti-ni

nau-las-taan ja kii - ruh-din kar-ja - teil - le. Mä

kut-suin Hert - taa ja He-lu-naa, ne seu-ras tor - ve - ni

toi-tan-taa ja met-sä soit-te-li meil-le, soit-te-li meil-le.

2. Mä tunnen polkuja paljonkin,
jo kesän karjaani paimensin,
en eksynyt konsaan vielä.
Mä tiedän ruhoisat syöttömaat
ja ahon rintamat marjakkaat
ja rannat siintävät siellä,
siintävät siellä.

3. On armas sunnuntaiamu tää,
se muistot mielessä herättää —
nyt toiset on kirkkotiellä.
Mä etsin kirjani kontistain,
sen äiti vainaalta muistoks sain —
hän on jo tallella siellä,
tallella siellä.

Immi Hellén

4. Nyt metsä kirkkoni olla saa,
voi täällä palvella Jumalaa,
mun urkuni kauniit, soikaa!
Mun kirkkon' katto on korkeella,
ja yks on ystävä seurana,
hän kyllä muistavi poikaa,
paimenpoikaa.

Paimenlaulu.

Iloisesti.

Klauwellin mukaan.

1 Mä o - len pai - men - poi - ka - nen, ain' i - loi -

nen kuin peip - po - nen, ja päi - vät pit - kät soi - tan

vain mä tuo - hi - tor - vel - lain: tuu, tuu,

tuu - te - li - luu, tuu, tuu, tuu - te - li - luu!

2. Kun karjan kellot kilkkavat
ja lintuset kun laulavat,
niin kuuluu silloin hauskalta
kun vastaan torvella:
:,: tuu, tuu, tuuteli luu !:,:

3. Ja illan tullen karjoinein
kun palajan, niin lystiksein
viel' annan metsän rinnasta
näin torven raikua:
:,: tuu, tuu, tuuteli luu! :,:

P. J. Hannikainen.

Paimenen syyslauu.

31.

P. J. Hannikainen.

1. Leh - ti puus-ta va - ri - - see - pi, päi - vä yö - tä
2. Mi - nä pie - ni pai - men - - tyt - tö len - to - hon en

pa - ke - nee, leh - ti puus-ta va - - ri - - see - pi,
pää - se - kään, mi - nä pie - ni pai - - men - - tyt - tö

päi - vä yö - tä pa - ke - nee. Lin - tu pie - ni syk - syn
len - to - hon en pää - se - kään. Tän - ne, tän - ne jää - dä

tiel - tä ke - sä - mail - le rien - te - lee, lin - tu pie - ni
täy - tyy syk - sy - hyn ja i - kä - vään, tän - ne, tän - ne

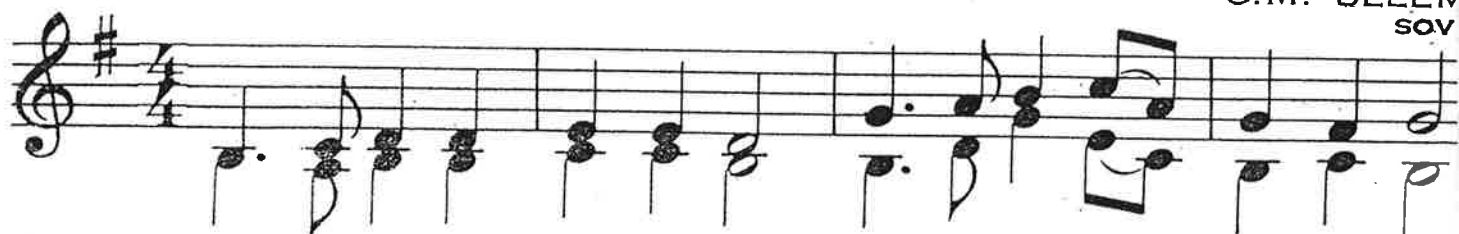
syk - syn tiel - tä ke - sä - mail - le rien - te - lee.
jää - dä täy - tyy syk - sy - hyn ja i - kä - vään.

P. J. Hannikainen.

TUULI HILJAA HENKÄILEE

3

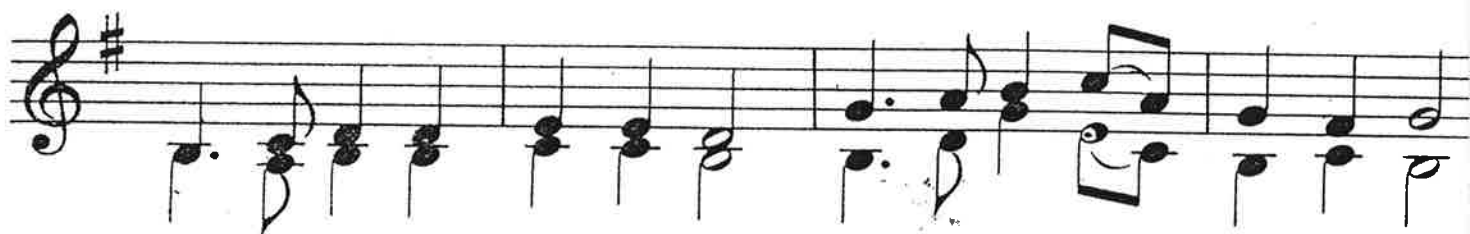
C.M. BELLMAN
SOV

1. Tuu - li hil-jaa hen-käi-lee, aal - to va-paa välk-kyi-lee.
Pik - ku lintu su-ru - ton lau - le-lee: nyt ke-vät on!

Vuokko kai - no ku-vus-saan a - vaa sil - mät u - nes-taan,

kau - no-ku-kat hy - my-ten nou-see kas-te - nii-tyl - len

2. Pursi kaunis kiikuttaa
sorjasti sen soutajaa.
Maamies peltoon pehmeään
kylvää, kyntää siementään.
Lapset kukkakimpuillaan
koristavat hiuksiaan.
Riemulaulu verraton
kaikuvi: nyt kevät on!

C. M. Bellman

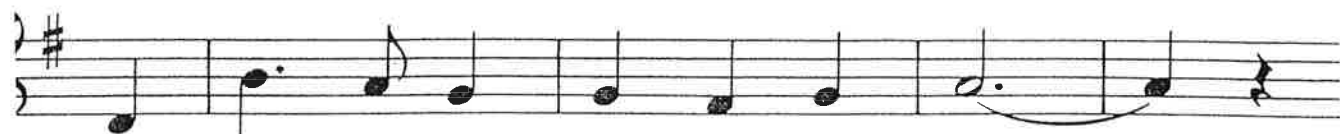
Suom. Olli Vuorinen

MERIMIESLAULU

HUOLETTOMASTI

SKOTLANTI
SOV. E

1. Nyt tuu - let nuo vies - tin jo toi - vat,

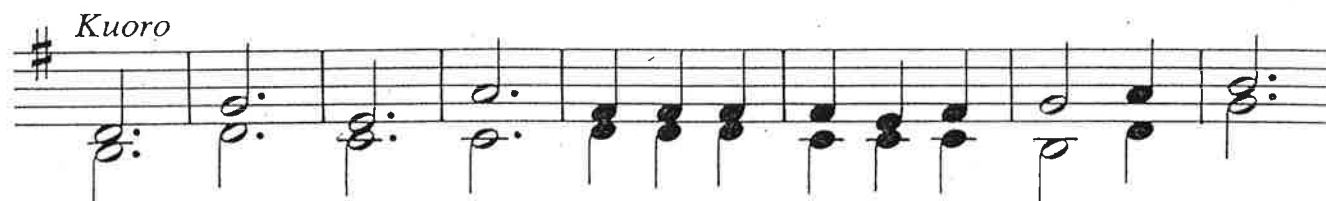
mä pur - te - hen as - tu - a saan,

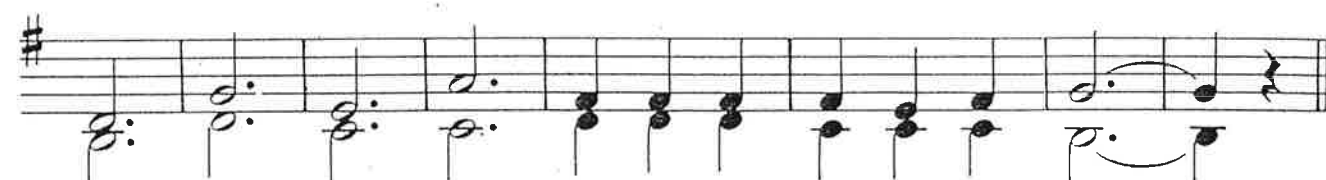
kun lai - nei - den lau - le - lot soi - vat,

käyn mer - ta mä sa - mo - a - maan.

Niin, niin, niin, niin, merten kun lau-lut ne kai - ku - vat;

ken, ken, ken, ken maal-la nyt viih-tyi-si vaan.

Kun vinkuen mylvivi myrskyt
ja synkkä on meri kuin yö,
kun purttamme heittävät tyrskyt
ja purjeissa täysi on työ,
silloin, silloin
tartumme innolla touveihin.
Silloin, silloin
pelvotta sydän vain lyö.

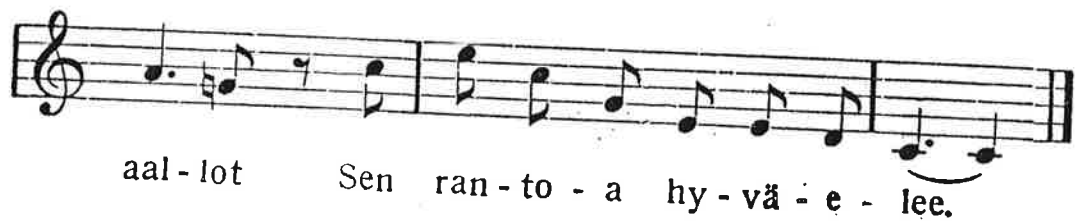
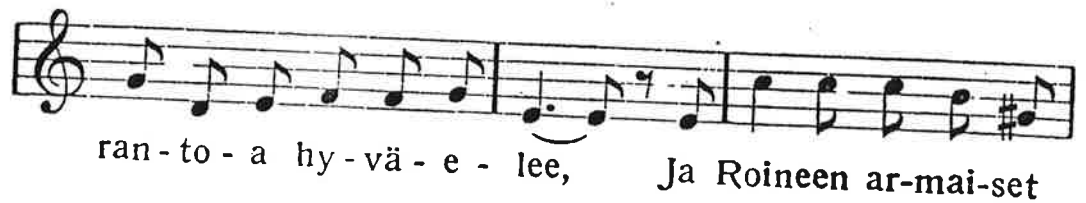
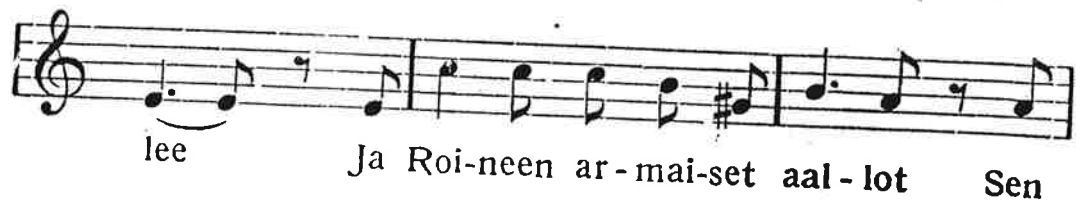
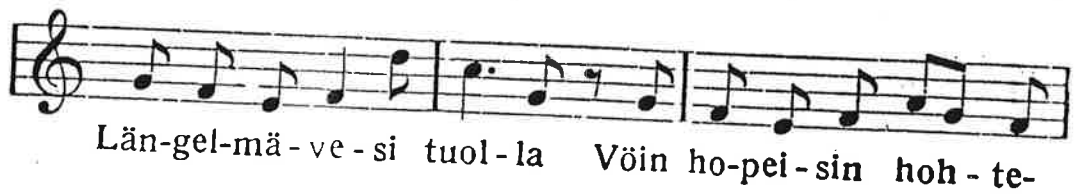
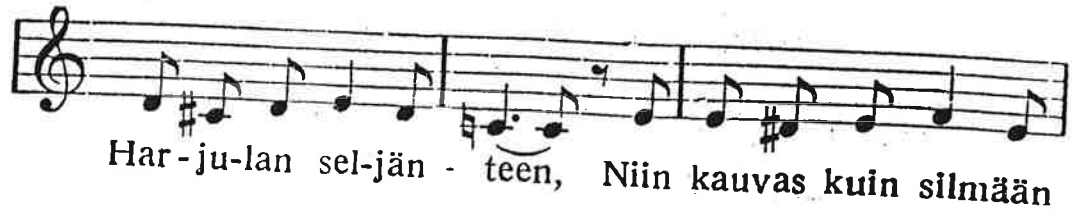
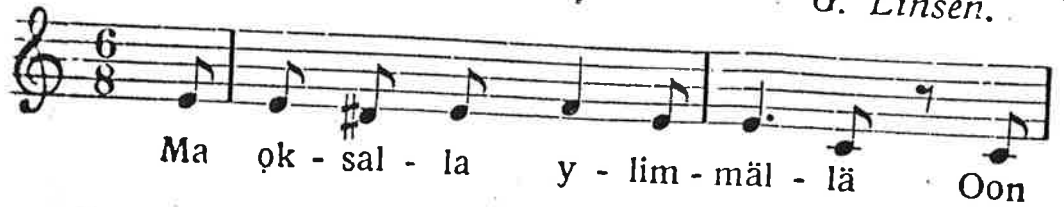
3. Kun taukoaa myrsky ja taipuu
taas tyyneksi ulappa tuo,
kun maillensa aurinko vaipuu
ja aavoille kultiaan luo,
näin, näin, näin, näin
laulumme raikuvi raikkahin,
meille aavat
elohon sisällön suo.

Kesäpäivä Kangasalla.

Tunteellisesti.

G. Linsén.

3

5. Mä vaan olen lintu pieni
Ja siipeni heikot on;
Vaun oisinko uljas kotka,
Niin nousisin lentohon
Ja nousisin taivoon asti
Luo Jumalan istuimen
∴ Ja nöyrin, hartahin mielin
Näin laulaisin rukoellen: ∴

6. Oi taivahan pyhä Herra,
Sä isämme armias!
Ah, kuink' on sun maasi kaunis,
Kuink' ihana taivahas!
Sä järveimme säihkyellä
Suo lempemme tulta vaan!
∴ O, Herra, intoa anna
Ain' maatumme rakastamaan! ∴

Z. Topelius. (Suom.)

REIPPAASTI

SUOMI

1. O - let maam - me, ar - ma-hin Suo - men-maa,

i - ha - nuuk - si - en ih - me - maa!

Jo - ka nie-meen, not - ko - hon, saa - rel - maan

ko - din tah - toi - sin nos - tat - taa.

2. Kodin ympäri viljavat vainiot
kalarantoja kaunistais,
jalon kansan kuntoa laulelmat
yli aaltojen kuljettais.
3. Saisi kuulla maailma kummakseen,
miten täälläkin taistellaan,
pyhän, kauniin, oikean voitollen
ilouhulina riemuitaan.
4. Kuinka kansa pieni ja köyhäkin
edistykselle uhria toi,
ihanteen, jalon aatteen alttariin
rovon viimeisen kantaa voi.
5. Työhön, työhön, yhtenä kansana siis,
rehellisehen, arvoisaan!
Saman maan, saman kansan onnelle
joka korsikin kannetaan.

7. Kaikki, kaikk' ylös yhtenä miehenä nyt
Suomen onnea valvomaan!
Hetken työ tuhatvuosiin vaikuttaa
isänmaahan ja maailmaan.

Metsämiehen laulu.

Reippaasti.

Yrjö Kilpinen

1. Ter - ve, met - sä, ter - ve, vuo - ri, ter - ve, met - sän

ruh - ti - nas! Täss' on poi - kas ul - jas, nuo - ri; e - siin

käy hän, voi - maa täys, kuin tui - ma tun - tu - rin tuu - li.

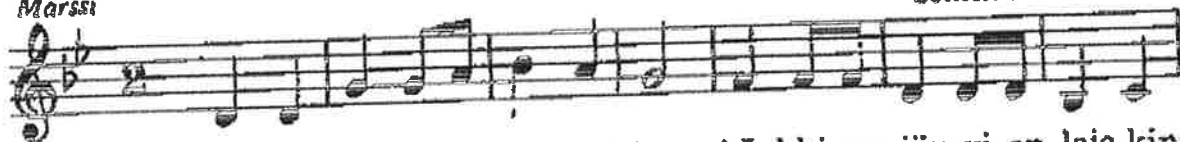
2. Metsän poika tahdon olla,
sankar' jylhän kuusiston,
tapiolan vainiolla
karhun kanssa painii lyön,
ja maailma unholaan jääköön.
3. Viherjäisell' laattialla,
miss' ei seinät hämmennä,
tähtiteltin korkeen alla
käyskelen ja laulelen,
ja kaiku ympäri kiirii.
4. Kenen ääni kiirii siellä?
Metsän immen lempeän;
liehtarina miehen tiellä
hienohelma hyppelee,
ja kultakiharat liehuu.
5. Ihana on täällä rauha,
urhea on taistelo;
myrsky käy ja metsä pauha
tulta iskee pitkäinen,
ja kuusi ryskyen kaatuu.
6. Metsän poika tahdon olla,
sankar' jylhän kuusiston,
tapiolan vainiolla
karhun kanssa painii lyön,
ja maailma unholaan jääköön.

Aleksis Kivi.

NÄLKÄMAAN LAULU

Marssi

OSKAR MERIKANTO

Kuulkaa korkeimme kuiskintaa! Jyl-hi-en jär-vi-en lois-kin-

taa! Meidänpä mainetta mainivat nuo: kos-ki-en är-jyt ja

sur-ke-at suot; mei-dämpä va-pa-ut-ta vaarat on nää!

Meidän on lau-lu-a lah-ti-en pää! Meille myös kevätkin

kei-jun-sa toi: ras-tas ja met-so tääl-lä-kin soi.

2. Taival lie hankala? — Olkoon vaan!
Luonto lie kitsas? — Siis kilpaillaan!
Kolkassa synkeän syntymämaan
pirttimme piilköhöt paikoillaan.
Vainojen virmat? Oi valetkaat!
Rapparit, ryöstäjät? — kaijotkaat!
Miekkää ei tarvis — tarmoa vaan
puolesta hengen ja heimon ja maan!

3. Nouskoon rintaamme uskomus uus!
Taantukoon taika ja vanhoillisuus!
Maamies, muista, miss' onnesi on:
riihesi rikkaus riippumaton!
Kainuhun kansa, ah, arpasi lyö!
Missä on ryhtisi, kunnia, työ? —
Meidän on uudesta luotava maa!
Raukat vain menköhöt merten taa!

Ilmari Kianto

Julkaistu oikeudenomistajan luvalla.

Savolaisen laulu.

Reippaasti.

K. Collan.

1. Mun muistuu miele-he-ni nyt Su-loi-nen Savon-

maa, Sen kansa kaikki kär-sinyt Ja on-ne-hensa

tyytynyt, Tää armas, kallis maal Sen kansa kaikki

60

kär-si-nyt Ja on-ne-hen-sa tyy-ty-nyt, Tää

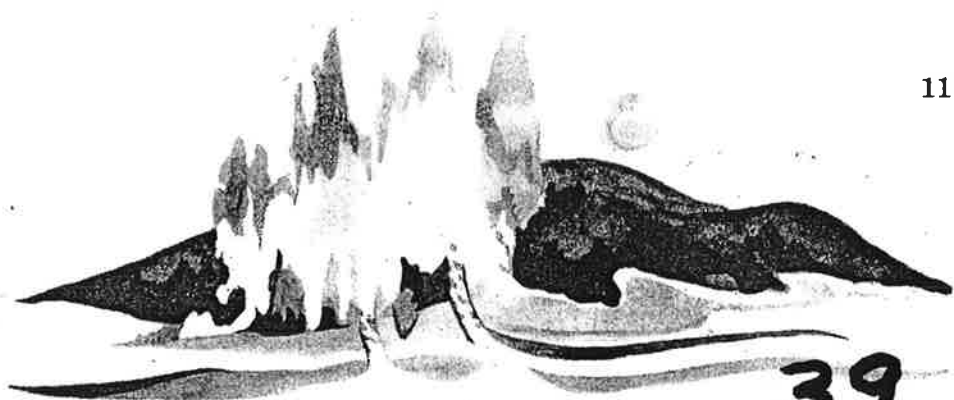
ar-mas, kal-lis maa, Tää ar-mas, kal-lis maal

9. Jos kielin voisi kertoa
Näkönsä vanhat puut
:: Ja meidän vaarat virkkoa
Ja meidän laaksot lausua,
Sanella salmensuut; ::

10. Niin niistäpä useampi
Hyv' ois todistamaan:
:: »Täss' Savon joukko tappeli
Ja joka kynsi kylmeni
Edestä Suomenmaan!» ::

11. Siis maat' en muuta tietää voi
Savoja kalliimpaa
:: Ja mulle ei mikään niin soi
Kaikesta, minkä Luoja loi,
Kuin »armas Savonmaal» ::

A. Oksanen.

39.

JO KARJALAN KUNNAILLA

SUOMI

1

Jo Kar - ja - lan kun - nail - la leh - tii puu,
 jo Kar - ja - lan koi - vi - kot tuu - het - tuu,
 kä - ki kuk - kuu siel - lä ja ke - vät on,
 vie sin - ne mun kai - ho - ni poh - ja - ton.

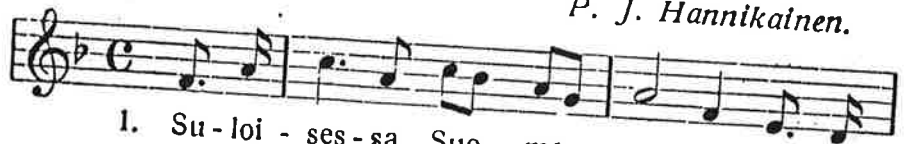
2. Mä tunnen vaaras ja vuoristovyös
 ja kaskies sauhut ja uinuvat yös
 ja synkkäin metsies aarniupuut
 ja siintävät salmes ja vuonojes suut.
3. Jo Karjalan kunnailla lehtii puu,
 jo Karjalan koivikot tuuhettuu,
 käki kukkuu siellä ja kevät on,
 vie sinne mun kaihoni pohjaton.

Valter Juva

Karjalaisten laulu.

Reippaasti.

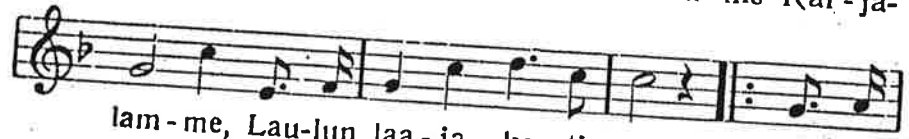
P. J. Hannikainen.

1. Su - loi - ses - sa Suo - mes - sam - me Ois - ko

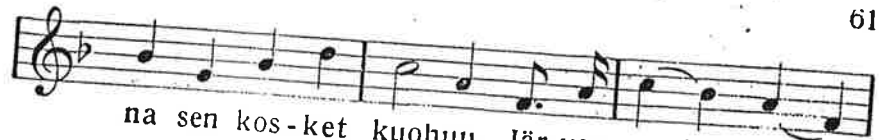

maa - ta ar - maampaa Kuin on kau - nis Kar - ja -

lam - me, Lau - lun laa - ja ko - ti - maal Lau - lu -

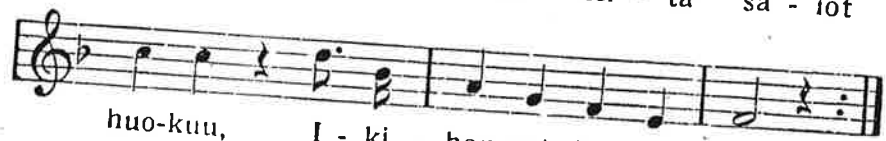
61

na sen kos - ket kuohuu, Jär - ven aal - lot

lois - ku - aa, Sä - ve - lei - tä sa - lot

huo - kuu, I - ki - hon - gat hu - ma - jaa.

4. Ei oo meillä rikkautta
Eikä maamme viljavaa,
Vaan on laulun runsautta
Kylvämättä kasvavaa;
∴ Sit' ei pane Idän halla
Eikä Pohjan pakkaset,
Se ei sorru sortamalla,
Sitä ei lyö rakehet. ∴

7. Konsa vaino Suomeamme
Kovin kourin koittelee,
Silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee;
∴ Ja kun onnen päivän koitte
Suomellen taas sarastaa,
Silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa. ∴

P. J. Hannikainen.

Hämäläisten laulu.

Saksal. kansansäv. muk.

mf

1. On mul-le Suo-mi su - loisin, Vaan Hä-me

f

sii - tä kal - li - hin; Sen tus - kin

tie - dän ver - tais - - ta Niin kau - nis-

mf

ta, niin herttais - ta Kuin kul - ta Hämeen maal'

Lempeitä laaksoin lehtoja
 a lintuin laulupuistoja
 Ja marjaisia kankaitaan
 n unhoittaa voi milloinkaan.
 i Hämeen kallis maal' ;:

On Hämeen pellot viljavat
 a kasket kullan loistavat
 : Ja tuhannet sen tuomikot,

Sen niityt, norot, varjostot!
 Ei maata vertaistaan! ;:

7. Jos miestä missä tarvitaan
 Maan eestä vaikka kaatu

maan,
 :: Niin uljaita on urhoja,
 On järkeä, on kuntoa,
 Jos toimeen tartutaan. ::

J. H. Erkko.

Kansalaismarssi.

Reippaasti.

Aatto A. Lumme

1. Työ Suo - men hy - väks' uh - rat-kaam - m

Kaik - ki työ - hön, tais - to - hon! Sii - nä, miss' o

on - ni maamme, Sii - nä mei - dän on - ni on.

Kiis - ta - mie - liin meill' ei aikaa, Kas kun päi - v

kii - ruh - taal Kuule, kuin - ka huu - dot kai - kaa:

Työ - hön, työ - hön ko - - ko maal

2. Yks' hallayö voi viljat Tai voi tulla turma muu. Nyt on tarvis kaikkein raa - Työssä voima valmistuu. Kiistamieliin meill' ei aikaa, Rivit tarkoin sulkekaal Kuule, kuinka soitto kaikaa: Työhön, työhön koko maa!	3. Luo työssä silmät taivaar kaataa, puoleen, Sielt' on valo, vapaus! Sielt' on armot tulleet hu leen, Sielt' on työssä siunaus. Kiistamieliin meill' ei aikaa, Työ on kansan kunniaa. Kuule, kuinka huudot kaikaa: Työhön, työhön koko maal
--	---

Severi Nuormaa.

Sinun maasi.

43

Hartaudella, ei liian kiireesti.

Heikki Klemetti.

1. Laps Suo - men, ä - lä vaih - - da pois sä maa - tas

i - - ha-naa! Sill' lei - pä vie-raan kar-vast' ois ja

sa - na kar - ke - aa. Sen tai - vas, päiv' on lois - to-

ton, sen sy-dän sul - le ou - to on. Laps Suo-men, ä - lä

vaih - - da pois, sä maa - tas i - - ha - - naal

2. Laps Suomen, kaunis sull' on maa
ja suuri, loistokas!
Veet välkky, maat sen vihoittaa,
sen rant' on maineikas.
Yö kirkas, päivä lämpöinen
ja taivas tuhattähtinen.
Laps Suomen, kaunis sull' on maa
ja suuri, loistokas!

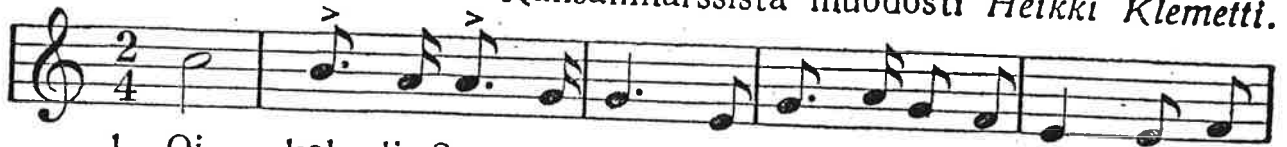
3. Laps Suomen, armas maasi tää
siis muista ainiaan!
Sull' onnea ja elämää
ei muuall' ollenkaan,
jos minne tiesi olkohon,
niin juures synnyinmaassas on!
Laps Suomen, armas maasi tää
siis muista ainiaan!

Z. Topelius; suomennos.

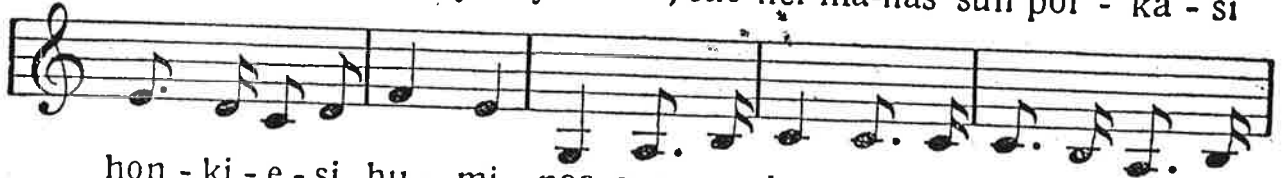
Oi, kallis Suomenmaa.

Harva marssin tahti.

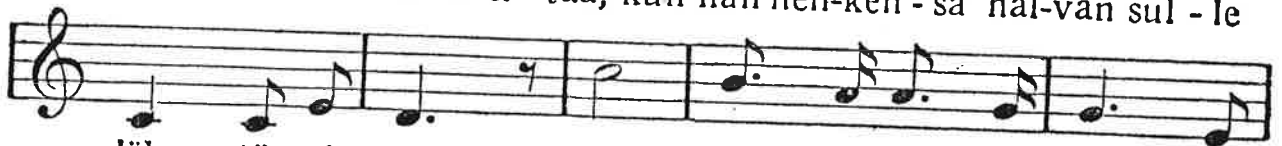
Kansanmarssista muodosti Heikki Klemetti.

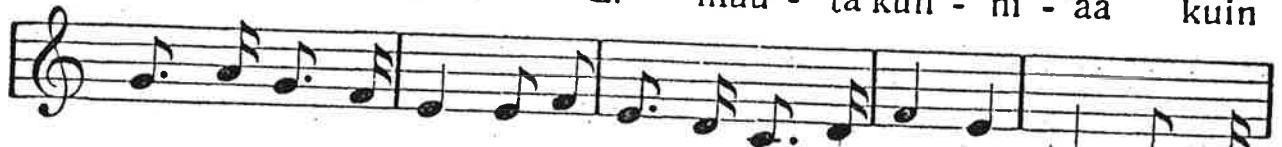
1. Oi, kal - lis Suo - men - maa, sun kos - ki - e - si kuo - hu - ja,
3. Oi, Suo - mi syn - nyin - maa, suo hel - ma - has sun poi - ka - si

hon - ki - e - si hu - mi - naa suo mun kuun - nel - la, kun - nes het - ki
on - nel - lis - na nu - kah - taa, kun hän hen - ken - sä hal - van sul - le

läh - tö - ni lyö! Ei tois - ta ar - maam - paa voi
an - ta - nut on! Ei muu - ta kun - ni - aa kuin

maa - il - mas - ta löy - tää kuin tä - mä köy - hä ko - ti - maa, jon - ka
kuul - la kummultan - sa sun kuu - si - e - si kuis - ki - naa, kun sä

Päätös.

kau - niiks on kas - va - tel - lut taat - to - jem - me työ. 2. Kor - pees
kät - ke - nyt o - let hä - net vii - me le - po - hon.

rai - vi - o, kul - ta - vai - ni - o raa - tain luo - da nyt

mei - dän vuo - ro on. Sul - le tah - dom - me suo - - da

Alusta päätökseen.

kaik - kemme, puo - les - tas seis - ta saak - ka kuo - lo - hon.

Heikki Klemetti.

Kaikukohon laulu maamme!

Marssi.

Stunz.

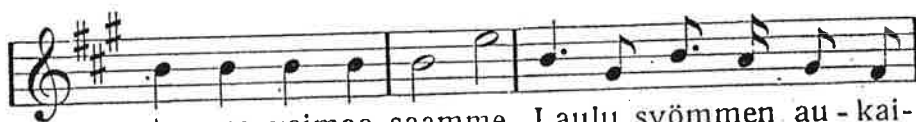
1. Kai-ku - ko - hon lau - lu maamme, Niinkuin
 2. Kor-ke - al - le kai - ku - ko - hon Suo-ma-

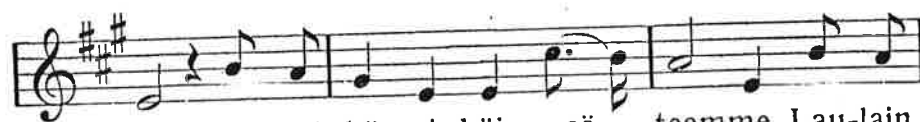
uk - ko jy - ri - seel E - des - päin nyt as - tu -
 lai - nen lau - lum - mel Ää - ni yk - si rai - ku -

kaamme, Sy-dän läm-min syk-käi - lee; Lau-lus-
 ko - hon Sa-lois - sa ja sal - mis - sal Mie - li

ta me voimaa saamme, Laulu syömmen au - kai -
 poi - es pa - et - ko - hon Muuka - lai - nen rin - nois -

see. Siis nyt kä - si - käis - sä teemme Lau-lain
 ta! Vei - kot, lau - la - en van - no - kaamme, Lyö - den

va - lan kal - li - hin: Ve - ri, hen - ki Suo - mel -
 kä - den kä - te - hen: Ve - ri, voi - ma uh - rat -

lem - me, Ter - ve maamme rak - ka - hin! Ve - ri,
 kaam - me I - sänmaamme e - te - hen! Ve - ri

hen - ki Suo - mel - lem - - me, Teem - me,
 voi - ma uh - rat - kaam - - me Maam - me

vel - jet, va - lan kal - - li - - hin!
 kau - no - kai - sen e - - te - hen!

Karjalan jääkärien marssi.

4

1. Kau-nis Kar-ja - la, i - si - em - me maa,

työhön, jaloön tais - teluun sun poi-ka-joukkos' saa.

Henkemme uhratkaamme, kansamme ja synnyinmaamme

on - ni ja va - pa - us kun vaa - ti - vat vaan.

Työhön, työhön nuoret so-ti-jat, taistoon, taistoon

miehet uljahat, nyt vapaan Suomen uu - si huomen

lois - taa jo y - li ko - ko Kar-ja-lan maan!

2. Into nuorekas,
käsi voimakas,
isko vahva oikeuteen meidät
voittoon vie.
Herraamme luottakaamme,
näneltä me voiton saamme,
vääryyttä vastahan käy tais-
tomme tiel
Työhön, työhön j. n. e.

3. Jos on osa se,
että kaadumme
taistelussa oman maan ja kan-
san puolesta,
sankarikuolemamme
todistavat maailmalle:
kuntoa vieläkin on Karja-
lassa.
Työhön, työhön j. n. e.
Elli Hällström.

Jääkäarin laulu.

E. Sihvo.

1. E - lon mai - nin - git kor - kei - na käy - vät,
nii - den kuo - hu - ja kul - kee mun tien'.
En tie - dä, mi mat - ka - ni mää - rä -
y - lin rie - mu, vai kuo - lo - ko lie.

2. Jäi itkemään äiti ja siskot
sekä tyttöni turvaton jäi;
syli lämpöinen jäi oman armaan,
minun onneni, riemuni jäi.

3. Ällös itke, mun kultani kallis,
minä saavun, jos Luoja sen suo;
jäänen kentälle, — sotaveikot sulle
viime tervehdykseni tuo.

4. Ne kaihoni kertovat sulle
ja mun lempeni, kuoloni tien';
minun hautakumpuni paikan,
ja kuin rakkaus kuolohon vie.

5. Kuin rakkaus kansaani, maahan
sekä lempeni Suomehen vain
minut uljaana taistojen keskeen
sekä viimein mun kuolohon sai.

Aarne Sihvo.

Suksimiesten laulu.

Karl Coll

Rohkeasti.

1. Y - lös Suo - men po - jat nuo - ret, u - los suk - set sur - vais - ka

Lu - mi peit - tää laak - sot, vuo - ret, hyv' on mei - dän lui - kut - ta

Jal - ka pot - kee, suk - si not - kee su - jui - le - vi suk - ke - laan

Jal - ka pot - kee, suk - si not - kee su - jui - le - vi suk - ke - laan.

2. Heräs tuuli tuntureilla,
lehahtihe lentämään,
sukkelat on sukset meillä,
lähtään, veikot, kiistämään!
Saishan koittaa,
kumpi voittaa,
eikö tuulta saavuttais?
3. Koti kontion on tuossa,
siihen sukset kääntäkää!
Havuin alla korpisuossa
vanhus nukkuu, röhöttää.
Kuules, ukko,
oves lukko
miehissä jo murretaan!
4. Vaan kun verivainolainen
Suomehemme rynnättää,
silloin saalis toisenlainen,
veikot, meitä hiihdättää.
Käsi sauvan,
toinen raudan
teräväisen tempoaa.
5. Verihinsä kohta nääntyy
kuka meitä vastustaa,
kenpä pakosalle kääntyy,
senkin suksi saavuttaa.
Pelastettu,
rakastettu
kohta ompi kotimaa.

YSTÄVÄN LAULU

© Fazor Musiikki Oy, Helsinki

Mistä ^{Am}tunnet sä ^{E7}ystävän, onko ^{Am}oikea ^{Dm}sulle ^{Am}hän? Anna ^{A7}tunturin ^{Dm}selvittää, ^{E7sus}kuka ^{E7}viereesi jää. Ja jos silloin kun ^{Dm}myrsky soi vain sun ^{Am}kumppanis' ^{E7}vaikeroi. Vene lähimpään ^{Am}rantaan vie. ^{Am}Jääköön pois mikä lie.

Mistä tunnet sä ystävän, onko oikea sulle hän? Anna tunturin selvittää, kuka viereesi jää. Kun on kaukana kaikki muut ja kun päättyvät pitkospuut, kuka rinnallas ruikuttaa takaisin mennä saa.

Mistä tunnet sä ystävän, onko oikea sulle hän? Ajat ankeimmat selvittää kuka viereesi jää. Kun on sinulla vaikeaa ja kun tarvitset auttajaa, silloin ystävyys punnitaan menee muut menojaan. Siitä tunnet sä ystävän, kun on vierelläs vielä hän. Turhat tuttavat luotas ois' hävinneet pian pois.

san. Vainio
säv. Vysotskij

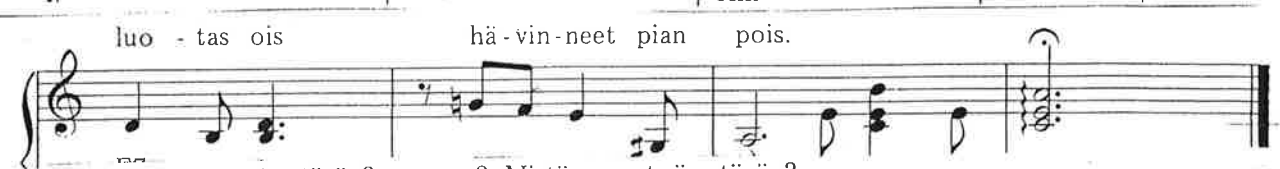
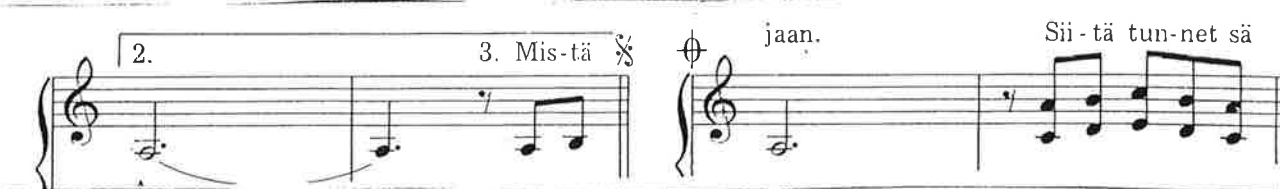
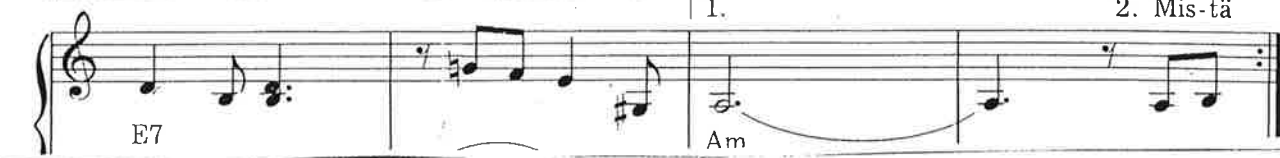
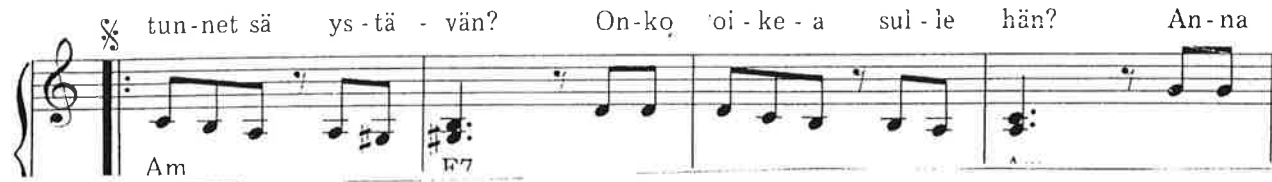
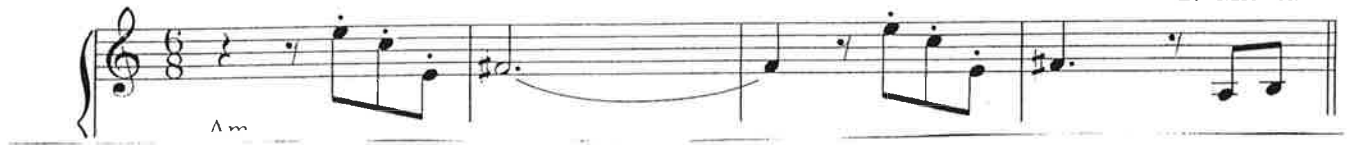
Ystävän laulu

49

Vladimir Vysotski (1938-80) oli suuren itäisen naapurimme meteorimainen tähdenlento, runoilija, säveltäjä, trubaduri ja Taganka-teatterin näyttelijä, jonka laulut olivat aikaansa edellä. Niitä rakastettiin, mutta niitä ei saanut julkisesti levittää, koska ne kertoivat todellisista ongelmista. Nyt asiat ovat toisin: hänen 50-vuotispäivänsä merkeissä tammikuussa 1988 Neuvostoliiton kulttuurisäätiö järjesti Moskovassa gaalakonsertin runoilijan muistoksi. - *Ystävän laulu*, jonka Arja Saijonmaa on laulanut levyllä 1985, ei kuulunut kiellettyihin lauluihin.

VLADIMIR VYSOTSKI
Sov. A. M.

1. Mis-tä

2. Mistä tunnet sä ystävän?
Onko oikea sulle hän?
Anna tunturin selvittää,
kuka vieresi jää.
Kun on kaukana kaikki muut,
ja kun päättyvät pitkospuut,
kuka rinnallas ruikuttaa,
takaisin mennä saa.

3. Mistä tunnet sä ystävän?
Onko oikea sulle hän?
Ajat ankeimmat selvittää,
kuka vieresi jää.
Kun on sinulla vaikeaa
ja kun tarvitset auttajaa,
silloin ystävyys punnitaan -
menee muut menojaan.

Siitä tunnet sä ystävän,
kun on vierellä vielä hän.
Turhat tuttavat
hävinneet pian pois.

Vladimir Vysotski
Suom. Juha Vainio

